

Hoofdstuk 3: Genjo Kwan

On the Spiritual Question as It Manifests Before Your Very Eyes

In that period of time when Buddhas give voice to the Teachings on existence in all its variety, there is talk of 'delusion and enlightenment', of 'practice and training', of 'birth', of 'death', of 'Buddhas', of 'ordinary beings'. In that period of time when it is no longer relevant to speak of an 'I' along with its 'whole universe', there is no delusion or enlightenment, no Buddhas or ordinary beings, no being born, no extinction.

Because the path to Buddhahood naturally springs forth from a feeling that there is 'too much' of one thing or 'not enough' of another, there is 'birth and extinction', there is 'delusion and enlightenment', there are 'ordinary beings and Buddhas'. Yet, even though this is the way things are, still, we feel regret at a blossom's falling and we loathe seeing the weeds envelop everything.

To undertake enlightening the whole universe through one's training while carrying the burden of a self is a delusion: to enlighten oneself through training while urging all things onward is an awakening from delusion. To have a great awakening to one's delusion is to be as all Buddhas are: to be greatly deluded within one's enlightenment is to be as ordinary people are. Moreover, there are those folks who realize enlightenment on top of their enlightenment: there are those folks who are deluded within their delusion.

When Buddhas are truly Buddhas, They need not perceive that They Themselves are Buddha. Even so, having awakened to Their Buddha Nature, They will carry along with Themselves Their confirmation of Their Buddha Nature.

Since we are provided with both a body and a mind, we grasp onto the physical forms we see: since we are provided with both a body and a mind, we cling to the sounds we

Over de Spirituele Vraag zoals Ze zich Manifesteert Voor Je Eigen Ogen

In die periode van tijd wanneer Boeddha's een stem geven aan de Leer over het bestaan in al zijn verscheidenheid, is er sprake van 'waan en verlichting', van 'praktijk en beoefening', van 'geboorte', van 'dood', van 'Boeddha', van 'gewone wezens'. In die periode wanneer het niet meer relevant is om te spreken van een 'ik', samen met zijn 'hele universum', is er geen waan of verlichting, geen boeddha's of gewone wezens, geen geboorte, geen sterven.

Omdat het pad naar het Boeddhschap van nature voortkomt uit een gevoel dat er 'teveel' van een ding of 'onvoldoende' van een ander is, is er 'geboorte en uitsterven', is er 'waan en verlichting', zijn er 'gewone wezens en Boeddha's'. Toch, ook al is dit de manier waarop dingen zijn, nog steeds, voelen wij spijt bij een vallende bloesem en verafschuwen we het zien van het onkruid dat alles overwoekert.

Om het aan te vatten om het hele universum te verlichten door iemands beoefening, terwijl je de last van een zelf draagt, is een waan: om zichzelf te verlichten door middel van beoefening terwijl alle dingen verder sporen, is een ontwaken van de waan. Om een groot ontwaken te hebben tegenover zijn wanen, is te zijn zoals alle Boeddha's zijn: sterk worden misleid binnen iemands verlichting is te zijn zoals gewone mensen zijn. Bovendien zijn er die mensen die verlichting realiseren bovenop hun verlichting: er zijn die mensen die misleid zijn in hun waan.

Als Boeddha's echt Boeddha's zijn, hoeven Ze niet waar te nemen dat ze zelf Boeddha zijn. Evenzo, ontwaakt aan Hun Boeddhanaatuur, dragen zij de bevestiging van Hun Boeddhanaatuur Zelf mee.

Aangezien we voorzien zijn van zowel een lichaam als een geest, grijpen we naar de fysieke vormen die we zien: aangezien we voorzien zijn van zowel een lichaam als

Shobogenzo

hear. As a consequence, we make ourselves inseparable from all things, yet we are not like some shadowy figure 'lodging' in a mirror or like the moon in water. Whenever we witness what is on the one side, its opposite side will be in darkness.

To learn what the path to Buddhahood is, is to learn what the True Self is. To learn what the True Self is, is to forget about the self. To forget about the self is to become one with the whole universe. To become one with the whole universe is to be shed of 'my body and mind' and 'their bodies and minds'. The traces from this experience of awakening to one's enlightenment will quiet down and cease to show themselves, but it takes quite some time for all outer signs of being awake to disappear.

When someone first begins to search for the Dharma, he is very far from the realm of the Dharma: once he has had the Dharma passed on to him, he will quickly become one who abides in his Original State.

When someone riding in a boat turns his gaze towards the shore, he misjudges the shore to be moving: when he fixes his eye firmly upon the boat, he will recognize that the boat is plowing on. Likewise, should you let your mind and body run riot, going along with what you perceive the world to be, you will make the mistake of thinking that you have a permanently abiding self-nature within your body and mind. If you commit yourself fully to traveling the Way and you then return to that Place within, the reason why there is no personal 'self' within the whole universe will become clear.

A stick of firewood, once reduced to ashes, cannot once again revert to being a stick of firewood. Nevertheless, you should not hold onto the opinion that the ashes are the future of that which the stick was the past. What you need to understand is that, when firewood is persisting in the physical state of being firewood, there will be a before and there will be an after. Although there is a before and an after, there is a now which is cut off from 'before' and 'after'. While ashes persist in the physical state of being ashes, they will have their 'after' and their 'before'.

After a stick of firewood has turned to ashes, just as it does not once again become firewood, so after someone dies, he does not come back to life again. Even so, as was the customary way the Buddha taught, we do not speak of life becoming death, which is why He spoke of things 'not arising'. The Buddha also passed on through His turning of the Wheel of the Dharma that death does not become life, which is why He spoke of things 'not perishing'. Life is the situation at one time, and death is the

een geest, houden we vast aan de geluiden die we horen. Als gevolg hiervan maken we ons onafscheidelijk van alle dingen, maar we zijn niet zoals een schimmige figuur 'die verblijft' in een spiegel of als de maan in het water. Als we getuige zijn van wat er is aan de éne kant, zal de andere kant in het donker zijn.

Leren wat het pad naar Boeddhaschap is, is leren wat het Ware Zelf is. Leren wat het Ware Zelf is, is het zelf vergeten. Het zelf vergeten is één worden met het hele universum. Eén worden met het hele universum is het verwerpen van 'mijn lichaam en geest' en 'hun lichaam en geest'. De sporen van deze ervaring van het ontwaken in zijn verlichting zullen rustig worden en ophouden zichzelf te laten zien, maar het duurt geruime tijd voor alle uiterlijke tekenen van wakker zijn verdwijnen.

Als iemand voor het eerst begint te zoeken naar het Dharma, is hij erg ver van het rijk van het Dharma: zodra het Dharma aan hem is doorgegeven, zal hij snel iemand zijn die in zijn Originele Staat verblijft.

Wanneer iemand die vaart in een boot zijn blik naar de oever draait, oordeelt hij verkeerdelijk dat de kust beweegt: wanneer hij zijn oog stevig op de boot fixeert, zal hij erkennen dat de boot voortploegt. Analoog, als je je lichaam en geest de vrije loop laat, en verder gaat met hoe je wereld waarneemt, zul je de fout maken te denken dat je een permanent blijvende zelf-aard in je lichaam en geest hebt. Als je ertoe volledig verbindt de Weg op te gaan en je dan terugkeert tot in die Plaats, zal de reden waarom er geen persoonlijke 'zelf' in het hele universum is duidelijk worden.

Een stok van brandhout, éénmaal terug as geworden, kan niet opnieuw terugkeren naar zijn stok van brandhout. Toch moet je niet vasthouden aan de mening dat de assen de toekomst zijn en de stok het verleden. Wat je moet begrijpen is dat, wanneer brandhout blijft bestaan in de fysieke staat van brandhout, zal er een vóór zijn en zal er een na zijn. Hoewel er een vóór en een na is, is er een nu dat wordt afgesneden van 'vóór' en 'na'. Terwijl assen verblijven in de fysieke staat van assen, zullen ze hun 'na' en hun 'vóór' hebben.

Nadat een stok van brandhout as is geworden, zal het niet opnieuw brandhout worden, dus nadat iemand sterft, komt hij niet weer tot leven. Toch, zoals de gebruikelijke manier waarop de Boeddha onderrichtte, spreken we niet van het leven dat dood wordt, dat is de reden waarom Hij sprak over de dingen die 'niet-ontstaan'. De Boeddha heeft ook doorgegeven door Zijn draaien aan het Wiel van het Dharma, dat de dood niet het leven wordt, dat is de reden waarom Hij sprak over dat dingen 'niet-

Shobogenzo

situation at another. For example, it is like winter and spring: do not imagine that winter 'becomes' spring, or speak of spring 'becoming' summer.

When someone has spiritually awakened, he resembles the moon's 'residing' in water: the moon does not get wet nor is the water shattered. Although the moon is a great, broad light, it lodges in the tiniest bit of water. The moon at its fullest, as well as the whole of the heavens, lodges within the dewdrop poised on a blade of grass, just as it lodges in any single bit of water. Spiritual awakening does not tear a person asunder; thus, it is like the moon's not making a dent in the water. A person no more impedes his spiritual awakening than a dewdrop impedes the moon in the heavens. The deeper the reflection, the higher the light: how long the period of your spiritual awakening will last depends on how large your drop of water is and how full your moon is seen to be.

When the Truth has not yet completely filled someone's body and mind, he is apt to think that his knowledge of the Dharma is already sufficient. When the Truth sufficiently fills his body and mind, he feels sure that some aspect is still lacking. By way of analogy, when you go out in a boat to the middle of the ocean, beyond the sight of any land or mountain, and look around you, all you see is the vast encircling water. Or, as another might put it, there is nothing to be seen. Be that as it may, this great Ocean is not a vast circle, and how we perceive It does not depend on what direction we look in. It is simply that we cannot exhaust what the rest of this Ocean's nature is, though some have likened it to a dragon's splendid palace or its jeweled necklace. Although this Ocean extends as far as our eye can see, after a while It will seem to be simply 'a vast encircling' – indeed, even the whole universe will seem to be just the same.

Whether we are caught up in the dust of the world or have removed ourselves from it, we are involved with many doings, yet we only realize what our eyes can see through practicing meditation and studying the Way, for we are limited by what we can see and comprehend at the present moment. Taking our spiritual tradition's viewpoint of the universe as your model, you will realize that, apart from appearing angular or round, the remaining attributes of the ocean and the mountains are vast and limitless, and that the world exists on all sides of us. But it is not only as if It were just on all sides. You must realize that It is what is beneath your very feet and within every drop of water.

vergaan'. Leven is de situatie de éne keer, en dood de situatie een andere. Bijvoorbeeld, het is als de winter en de lente: denk niet dat de winter de lente 'wordt', of dat we spreken van de lente die zomer 'wordt'.

Wanneer iemand spiritueel is ontwaakt, lijkt hij op de maan die "verblijft" in water: de maan wordt niet nat, noch is het water verbrijzeld. Hoewel de maan een groot, breed licht is, verblijft het in het kleinste beetje water. De maan op zijn volst, evenals het geheel van de hemel, verblijft binnen de dauwdruppel op een grasspriet, net zoals het verblijft in elk beetje water. Spiritueel ontwaken scheurt een persoon niet uit elkaar; dus, het is als de maan die geen deuk maakt in het water. Een persoon belemmert niet meer zijn spiritueel ontwaken dan een dauwdruppel de maan belemmert aan de hemel. Hoe dieper de reflectie, hoe groter het licht: hoe lang de periode van je spiritueel ontwaken zal duren hangt af van hoe groot je druppel water is en hoe vol je maan wordt gezien.

Wanneer de Waarheid nog niet volledig iemands lichaam en geest heeft vervuld, is hij geneigd te denken dat zijn kennis van het Dharma al voldoende is. Wanneer de Waarheid zijn lichaam en geest voldoende vult, voelt hij dat er nog een bepaald aspect ontbreekt. Naar analogie, als je uitvaart in een boot naar het midden van de oceaan, voorbij de aanblik van land of bergen, en je kijkt om je heen, dan is alles wat je ziet het enorme omringende water. Of, zoals een ander het zou stellen, er is niets te zien. Hoe het ook zij, deze grote Oceaan is geen enorme cirkel, en hoe we Het waarnemen is niet afhankelijk van in welke richting we kijken. Het is gewoon dat we niet kunnen uitputten wat de rest van deze natuur van de Oceaan is, hoewel sommigen het graag vergeleken met het schitterend paleis van een Draak of zijn juwelen ketting. Hoewel deze Oceaan zich uitstrekt tot zo ver ons oog kan zien, na een tijdje zal het lijken alsof het gewoon 'een enorme omsingeling' is – inderdaad, het zal zelfs lijken alsof het hele universum precies hetzelfde is.

Of we nu gevangen zitten in het stof van de wereld of ons er hebben van verwijderd, we zijn betrokken bij veel handelingen, maar we realiseren alleen wat onze ogen kunnen zien door het beoefenen van meditatie en het bestuderen van de Weg, want we zijn beperkt in wat we kunnen te zien en begrijpen op dit moment. Het innemen van ons standpunt van onze spirituele traditie over het universum als uw model, zul je beseffen dat, afgezien van dat ze hoekig of rond verschijnen, de overige attributen van de oceaan en de bergen zijn enorm en onbegrensd, en dat de wereld bestaat aan alle kanten van ons. Je moet beseffen dat Het is wat er zich onder je eigen voeten en in

Shobogenzo

A fish in the ocean, wherever it swims, finds the water limitless; a bird in the sky, wherever it flies, finds the air unbounded. Nevertheless, fish and birds, from the very beginning, have always been one, respectively, with the water and the sky. To put it simply, when their need is great, their use is great; when their need is small, their use is small. Acting in this manner, they never fail to make the fullest use of their environs at all times, nor do they ever reject what they may find there. Even so, if a bird is pulled out of the air, in short order it will perish; if a fish is pulled out of the water, it will quickly die. You must have realized by now that 'the water' signifies 'life', just as 'the sky' signifies 'life'. 'A bird' refers to 'a life', just as 'a fish' refers to 'a life'. 'Being alive' should be taken to mean 'the bird', as well as 'the fish'. Moreover, this should be taken one step further, since the situation is no different for spiritual practice and realization, or with the flow of life and the life in that flow. Nevertheless, after someone has thoroughly explored what 'water' is and what 'sky' is, if 'the bird' or 'the fish' should remain so that they stand in contrast to 'water' or 'sky', then he will not find his way in either Ocean or in Space: he will not arrive at the Place.

When you arrive at this Place, you will have been spiritually questioning what is before your very eyes by traveling the Way of the Buddhas and Ancestors. When you locate the path you have been following, you will discover that it is the spiritual question that has been before your very eyes as you have traveled the Way. This path and this Place are neither large nor small, neither 'self' nor 'other', nor something from the past, nor something revealed in the now: It is just as It is. Thus, when someone spiritually practices and realizes the Way of the Buddhas, it is a matter of his having received some Teaching and penetrated into that Teaching, a matter of his having received some sentence of instruction and put into practice what that sentence says. Here is where the Place is. Accordingly, as we penetrate deeper and deeper into the Way, our spiritual surroundings, which we should have known, we clearly do not know, but because we are living together with our ever-deepening investigation of Buddha Dharma and training with It, we have what we need.

To be sure, having once realized the Place, you must not analyze It in order to understand It through discriminatory thought and, thereby, reduce It to fit your own opinions. When you have bored through to certainty, It all at once manifests before

elke druppel water bevindt.

Een vis in de oceaan, waar hij ook zwemt, hij vindt het water eindeloos; een vogel in de lucht, waar hij ook vliegt, vindt de lucht onbegrensd. Niettemin, vissen en vogels, vanaf het allereerste begin, zijn altijd één geweest met, respectievelijk het water en de lucht. Om het simpel te zeggen, wanneer hun behoefte groot is, is het gebruik ervan groot; wanneer hun behoefte klein is, is het gebruik ervan klein. Als ze op deze wijze handelen, maken ze nooit altijd ten volle gebruik van hun omgeving, noch hebben ze ooit verworpen wat ze daar kunnen vinden. Toch, als een vogel uit de lucht wordt getrokken, zal hij na korte tijd sterven; als een vis uit het water wordt getrokken, zal hij snel sterven. Je moet je inmiddels hebben gerealiseerd dat 'het water' 'leven' betekent, net als dat 'de hemel' 'leven' betekent. 'Een vogel' verwijst naar 'een leven', net zoals 'een vis' verwijst naar 'een leven'. 'Levend zijn' moet worden beschouwd als 'de vogel', evenals 'de vis'. Bovendien moet nog een stap verder gegaan worden, omdat de situatie niet anders is voor spirituele praktijk en realisatie, of met de stroom van het leven en het leven in die stroom. Toch, nadat iemand grondig heeft onderzocht wat 'water' is en wat 'hemel' is, als 'de vogel' of 'de vis' zo moeten blijven dat zij in contrast staan met 'water' of 'lucht', dan zal hij zijn weg niet vinden in de Oceaan of in de Leegte: hij zal niet aankomen aan de Plaats.

Wanneer je aankomt op deze Plaats, zal je je spirituele afgevraagd hebben wat dat is voor je eigen ogen door het reizen op de Weg van de Boeddha's en Patriarchen. Wanneer je het pad dat je hebt gevolgd vindt, zul je ontdekken dat het de spirituele vraag is die zich vlak voor je eigen ogen bevond terwijl je de Weg hebt afgelegd. Dit pad en deze plaats zijn niet groot en niet klein, noch 'zelf' of 'andere', noch iets van het verleden, noch iets geopenbaard in het nu: Het is gewoon zoals Het is. Dus, als iemand spiritueel oefent en de Weg van de Boeddha's realiseert, dan is het een kwestie dat hij een beetje onderricht ontvangt en doordringt in dat onderricht, een kwestie voor hem om enkele zinnen instructies te hebben ontvangen en in praktijk te brengen wat deze zin zegt. Hier is waar de Plaats is. Daarom, als we dieper en dieper in de weg doordringen, onze spirituele omgeving, die we zouden moeten kennen, maar duidelijk niet kennen, maar omdat we samen leven met ons steeds diepere onderzoek van het Boeddhadharma en oefenen met Het, hebben we wat we nodig hebben.

Om zeker te zijn, éénmaal je de Plaats hebt gerealiseerd, moet je Het niet analyseren om Het te begrijpen door middel van discriminerend denken en Het daardoor te verminderen om in uw eigen meningen te passen. Wanneer je verveeld geraakt bent

Shobogenzo

your very eyes, yet That which is the most intimate will not necessarily take some visible form. 'Manifesting before your very eyes' may or may not have a literal meaning.

Meditation Master Mayoku Hōtetsu, one summer day, sat fanning himself when a monk came up to him and said, "It is said that the nature of the wind always abides and that there is no place where it does not circulate, so why does my reverend monk fan himself?"

The Master replied, "You are merely aware that the Nature of the Wind always abides, but you have not yet grasped the principle that there is no place where It is not present and active."

When the monk then asked, "What is this underlying principle of Its being universally present?" the Master simply continued to fan himself. The monk respectfully bowed to the Master.

Unequivocal and genuine experiences of the Buddha's Dharma, which is the living Path of the genuine Transmission, are just like this. Since It always abides, the Master did not need to use a fan; yet, even when it is not used, the Sound of the Wind – that is, the voicing of the Dharma – can be heard. Not to know That which is ever-abiding is not to know the Nature of the Wind. Because the Nature of the Wind is always abiding, the winds of training for our Buddhist family bring about the manifesting before one's very eyes of That which is the True Gold of the Great Earth, and bring to maturity the nourishing waters of the Greatest River.

This was written around mid-autumn — that is, the fifteenth day of the eighth lunar month — in the first year of the Tempuku era (September 20, 1233), and given to my lay disciple Yanagi Kōshū of Kyūshū.

Included in 1252

door de zekerheid, manifesteert alles zich in een keer voor jouw ogen, maar juist Datgene dat het meest intieme is, zal niet noodzakelijkerwijs enige zichtbare vorm aannemen. 'Het zich manifesteren voor je eigen ogen' kan wel of niet een letterlijke betekenis hebben.

Op een zomerse dag zat Meditatiemeester Mayoku Hōtetsu zichzelf wind toe te wuiven wanneer een monnik naar hem toekwam en zei: "Er wordt gezegd dat de aard van de wind duurzaam is en dat er geen plaats is waar hij niet circuleert, dus waarom wuift mijn eerwaarde monnik zich koelte toe?"

De meester antwoordde: "Je bent je alleen maar bewust dat de aard van de Wind duurzaam is, maar je hebt nog niet het principe begrepen dat er geen plaats is waar Het niet aanwezig en actief is."

Toen de monnik vroeg: "Wat is dit onderliggende principe dat Zijn wezen universeel aanwezig is?", bleef de Meester zich gewoon koelte toewuiven. De monnik boog respectvol voor de Meester.

Ondubbelzinnige en authentieke ervaringen van het Boeddhadharma, die het levende Pad van de authentieke Transmissie zijn, zijn net als dit. Omdat Het duurzaam is, heeft de Meester geen nood aan het gebruiken van een waaijer; en zelfs wanneer het niet wordt gebruikt, kan het geluid van de wind - dat is, de uiting van het Dharma - worden gehoord. Niet weten dat Het altijd verblijft, is niet de aard van de Wind kennen. Omdat de aard van de Wind onvergankelijk is, brengen de winden van de beoefening voor onze boeddhistische familie voort hetgeen zich manifesteert voor iemands ogen van Datgene dat het ware Goud van de Grote Aarde is, en voert het de maturiteit van de voedende waters van de Grootste Rivier aan.

Dit werd geschreven rond het midden van de herfst – dat is de 15de dag van de 8ste maanmaand – in het 1ste jaar van het Tempuku tijdperk (20 september 1233), en gegeven aan mijn lekendiscipel Yanagi Kōshū van Kyūshū.

Bijgevoegd in 1252